

Pogeji ki! (piše: Vesna Karavanić)

Srijeda, 25 Ožujak 2009

I nakon toliko godina bavljenja novinarstvom uvijek me neke riječi, postupci, razmišljanja dirnu srce...Povod ove brzinske kolumne je jedno, naoko obično, svakodnevno gostovanje na našem radiju. Srce mi se stisnulo dok je eteru u "Vrućoj gradskoj liniji" bio gost Ivo Valentić, tajnik NK "Pag", miran, povučen mladić povrijeđen reakcijama pojedinih kvazi komentatora na našoj stranici. O čemu se radi? U našem programu i na stranici smo u najboljoj namjeri objavili poziv Pažanima da dođu na Julovicu i daju podršku paškom klubu. "Nije isto igrati pred 20 ili 200 gledatelja. Ove godine igraju naši dečki dobro, daju dosta golova i svaki ljubitelj nogometa će uživati. A igrači će dobiti novi motiv za još bolju igru." - rekao je iskreno Valentić, prisjećajući se prvih dana kada se sagradilo

igralište, tadašnjeg entuzijazma, osjećaja pripadnosti svom klubu. Kako to obično biva, umjesto da naši sugrađani krenu prema Julovici, bar oni koji vole nogomet i uvjere se na licu mjesta u njegove riječi, pojavljuju se neki komentari koji onoga tko se trudi pogađaju ravno u srce i gotovo ga tjeraju da se ostavi svega i zažali što se uopće bilo čega dotaknuo. "Kod nas u Pagu je sve tako- kad se netko potruži da pokuša nešto učiniti, odmah se jave kritičari i omalovažavaju sav rad. "Razmišljam da se ostavim svega jer mi je ovo sve dodatna obaveza, ali volim nogomet i naš klub", govorio je razočarano Valentić. Da, kažem sebi, ovo je samo tek jedan od, nažalost, bezbroj primjera oko nas... Nesvjesno mi se redaju slične, ma gotovo identične situacije, misli dolaze, uvijek ista pitanja, a odgovor i racionalno obrazloženje tradicionalno već-nedorečeni...

Po takvoj kritičnoj masi u Pagu nam ništa ne treba - ni nogometni klub, ni kazalište, ni kino, ni radio, ni udruge, ni klape...A volimo reći da je Pag grad...I jest grad, ali ponekad se zaboravi da grad ne čini matematički broj kuća i stanovnika nego ljudi koji svojom osobnošću, radom, trudom, entuzijazmom, talentima osmišljavaju i obogaćuju živote svih nas. Pa zar nije lijepo kad naši učenici osvajaju nagrade? Kad vidimo da djeca Paga treniraju nogomet, ribolov, rukomet, vježbaju u zboru, pjevaju, sviraju? Kad nastupaju klapa ili KUD "Družina" na TV-u i piše da su iz Paga? Kad oni najmlađi vježbaju "Robinju"? Kad naše čipkarice stvaraju savršenstvo čipke? Zar nije lijepo kad prolazeći kod kuglane čujete vježbanje glazbara ili kad naša "Bataja" organizira koncert ili, čišćenje uvale? Kad upalite radio i čujete informacije o svojim sugrađanima i životu svog otoka? Možda je čudno, ali sam sretna što nisam svih nabrojala (znam da sam sigurno nekoga zaboravila...) jer sve to znači da ovaj grad ima itekakvog potencijala... Naravno da u životu uvijek postoji onaj "ali", pa tako i sad. Tko su ti "dobročinitelji i najpametniji"? Tko su ti koji uvijek imaju fobiju "vanjskog i unutarnjeg neprijatelja" i urote tipa "ki je to plati", "ki je koga kupi", "znan ja ki iza toga stoji", "ki je ukra" itd... Iz svog iskustva kažem da su to obično oni koji ne vole niti sebe, a tako niti druge ljude, oni koji nemaju svog života ili nisu shvatili u čemu je smisao života. Neki dan mi kažu neki ljudi da je komentiranje na internet portalima "ko izmišljeno za Pažane" - prije su čakulali i kritizirali po kafićima, ali budnim okom pazeći "ki ce ih cut", a sada, preko ove moćne kutijice zvane kompjuter, mogu dopustiti sebi da svašta izdjele nekom drugom o kome se piše, tko nešto radi i bar pokušava napraviti. I gle čuda - nitko neće znati da je upravo on to napisao! Efekt dvostruki - sebe je "ojačao" u stilu "sve san in napisa, neka znaju", a s druge strane kad vas vidi, imat će - pogađate što? Rozi u tašku! Nakon toliko godina provedenih u Pagu mogu reći da sam doslovce shvatila tu vrlo, vrlo često spominjanu izreku : "Mala, cuvaj se, i kad ti se cini da ti želi najboje, rozi su u tašku", govorili su mi moji dragi, stariji Pažani... Ovo je prilika da, onom upornom i zlonamjernom komentatoru koji neumorno šalje svoje destruktivne, zloćom obojane komentare, prijetnje na našem portalu optužujući nas za "verbalni delikt koji nije bi ni u komunizmu", "da će se uključiti u vruću gradsku liniju i doći na radijo i sve reć u 4 oka", da nas treba potjerati svih sa radija itd. (jako, jako mi ružno to i pisat...) poručim da bi bili sretni da ne posjećuje naš portal jer on zaista nije namjenjen tome (nešto više o toj temi može pročitati u tekstu "Dvije godine naše stranice", ali se bojim da će ga razumijeti...) Činjenica s početka priče jest da je svatko tko je u Pagu pokušao nešto, naišao na bezbroj prepreka koje su kod upornih pređene mada se nitko ne pita jesu li boljele do kosti i donijele puno suza, tuge, razočarenja, osjećaja nepravde, odustajanja, preispitivanja samog sebe (jesu, jesu!)...Mi na radiju, a i svi mnogobrojni članovi naših udruga, klubova

imaju isti cilj-želimo živjeti u našem gradu, želimo da naše ulice, Pijaca, kino, bočalište, igrališta budu puna mladih i onih koji se osjećaju mladima, puna žamora, susreta, osmjeha... Zato Ivane Valentiću, Jure Orliću i ekipo s "basnasbriga", Marijane Paro i sljedbenici "Bataje", udrugari svih vrsta ne smijete posustati, ma koliko sve to sada boljelo... Za ove druge mi ostaje nada da su malobrojni, prihvatiti životnu činjenicu da jednostavno moraju postojati i da će se upravo oni povući u svoju mišju rupu iz koje nikad nisu javno ni izašli na prelijepu svjetlost dana...I da završim u paškom stilu uz riječi:"Pogej ki?!"...
Vesna Karavanić

[Zatvori Prozor](#)